

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 34. Roberti Arbrisellensis obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

corum & dibus eos in Claustro * Ecclesie Sæcul. XII.
 incluserat, ac Geofridum a Clericis ele- A.C. 1115.
 ctum, & Throno Episcopali impositum, ex * le Cloitre.
 urbe expulerat.

§. XXXIV.

Roberti Arbrifellensis obitus.

In his angustiis Canonici Carnotenses
 opem a Roberto Arbrifellensi efflaga-
 tarunt, missosque ad eum nuncios in-
 stantissime rogare jubent, ut Carnotum
 veniret. Ille, quamvis non levi morbo
 premeretur, interrogatus, an Carnotum
 ire valeret, respondit, omnia sibi possibi-
 lia esse usque ad mortem. Tum Carno-
 tum delatus tam suavi tamque potenti
 facundia utramque Partem ad concor-
 diam exhortatus est, ut in gratiam redi-
 re compulerit. Comes Canonicis non
 solum res quas abstulerat, sed etiam pri-
 stinam amicitiam reddidit, consensitque,
 ut Geofridus electus in urbem rediret,
 qui deinde hanc Sedem annos viginti
 duos quiete tenuit. In hoc ultimo iti-
 nere, quod Robertus Arbrifellensis Car-
 notum suscepit, Simoniam inter Canoni-
 cos regnantem, exacto a singulis jura-
 mento, abolevit.

Ex quo Monasterium Font-Ebrarden-
 se fundatum fuit, Regum deinde Princi-
 pumque munificentia ita auctum est, ut
 Robertus fratrum sororumque, nam *Sup. lib.*
LXV. §. 46.

X 5 utrum-

- Sæcul. XII. utrumque Sexum suscipiebat, tria ferme
 A.C. 1116. millia illic congregare potuerit. Admit-
~~tebat peccatores & peccatrices, paupe-~~
 vit. per Bald. tebat peccatores & peccatrices, paupe-
 c. 4. res, membris captos; nec etiam lepra
 infectos rejiciebat, sed omnibus vitæ
 normam eorum conditioni congruam
 præscribebat. Præter primum & præ-
 cipuum Monasterium Robertus plura alia
 vit. 2. c. 3. in diversis provinciis condidit, iisque in-
 primis adnumeratur Monasterium *Alta-*
Brugeriæ, cui extruendo fundum Ber-
 trada Philippi Regis vidua donavit, ibi-
 que reliquos vitæ dies consumpsit. Ro-
 bertus in Monasterio Fontis-Ebrardi fe-
 bre correptus, convocatis fratribus, *sen-*
tio, inquit, *fili mei, adesse finem vitæ*
meæ; igitur quæro, an constantes in su-
scepto proposito futuri sitis, & obedi-
tiam Ancillis Jesu Christi præstituri?
scitis enim me omnia monasteria, quæ ex-
truxi, ipsarum regimini subjecisse. Pro-
miserunt omnes, nunquam fore, ut Dei
famulas destituerent. ()* Elapsis exinde
 aliquot

(*) Joannes Mabillonius in Annalibus Ordinis S. Benedicti ad annum millesimum centesimum pag. 396. de Ordine a Roberto Arbrifellensi condito dicit: *Qui de Fontebraldensis Ordinis primordiis scripsere Auctores recentiores, illum ita a Roberto institutum ajunt, ut viros Abbatissæ, seque ipsum omnino subjecerit, exemplo Christi*

aliquot diebus, ingravescente morbo, cum Fratribus de eligenda Abbatissa, presentibus non nullis Episcopis, & Abbatibus, quos advocaverat, deliberans, *satis intelligo*, inquit, *quod bujus Ordinis Digni-*

Sæcul. XII.
A.C. 1116.

Christi Domini, qui Beatum Joannem Evangelistam Sanctissimæ Virgini Mariæ commendavit, eique tanquam Matri subjectum esse voluit. Verum apud veteres illius temporis Auctores unum invenio Petrum Abælardum*, qui id asserat, improbetque &c. Et post pauca: Sane vix mihi persuadere possum apud Fontem-Ebraldi aliud vivendi genus primitus institutum fuisse ab eo, quod olim in duplicibus nostri Ordinis monasteriis receptum erat. Duplicis generis erant duplicia tunc monasteria, una in quibus binæ justæ Congregationes virorum & puellarum sub Abbate & sub Abbatissa degebant; altera in quibus Sanctimonialium cætus sub Abbatissa vivebat, paucos habens in disparatis cædibus sine Abbate monachos, quot scilicet ad Sacra eis ministranda sufficiebant. Prioris generis monachi Abbati omnino subjecti erant non Abbatissæ: secus in monasteriis posterioris classis, in quibus non erat justa Congregatio nullusque Abbas, sed pauci tantum monachi, qui ad nutum Abbatissæ & Sanctimonialium admittebantur, eisque ministrabant. Et in fine: Hæc dixerim absque præjudicio Fontebraldensis Instituti, in quo monachi Abbatissæ obedientiam, quam voto professi sunt, persolvere debent.

* Abæl. op.
p. 83.

Itud

Sæcul. XII. *Dignitas Abbatissam Virginem exposce-*
A.C. 1116. *ret. Sed quomodo Virgo, in monasterio*
educata, decantandis tantum Psalmis &
rerum cælestium meditationi adsueta, pon-
us negotiorum temporalium, nulla instru-
cta experientia, sustinebit? Illico omnes
in ipsius sententiam concedentes, con-
fessi sunt, mulierem prius in Sæculo ver-
fatam ad regendum monasterium magis
idoneam fore. Haud diu post, quod his
suadentibus constituerat exsecutus est, &
primam Abbatissam Fontis-Ebrardi Vi-
dnam nobilem, Petronillam Cratumnen-
sem de Chemillé delegit. Cunctis hanc
electionem approbantibus, ipsa sola re-
pugnabat; sed tandem se submisit Præ-
positorum voluntati, factumque Girar-
dus Episcopus Inculismensis, Sacræ Sedis
Legatus confirmavit.

Itaque

Istud ultimum prius dicta evertere videtur.
 Sed illud satis constat, Robertum Arbrifellensem
 plus æquo feminis tribuisse, atque affectum ma-
 ternum filialemque inter Beatissimam Virginem
 & S. Joannem Evangelistam intercedentem, cum
 vinculo obedientiæ, quo monachus Præposito suo
 adstringitur, nullam habere affinitatem.

In sequente paragrapho dicit Mabillonius:
Nullam peculiarem Regulam Robertus suis præ-
scripsit, qui Regulam S. Benedicti hactenus ser-
vaverunt, ac etiamnum servant.

Itaque Robertus pace, ut diximus, in ^{Sæcul. XII.} Ecclesiam Carnotensem reducta, ^{A.C. 1116.} Blesas se contulit cum Bernardo Tironiensi, ad consolationem afferendam Guilielmo Comiti Nivernensi, quem Comes Carnotensis ibi captivum detinebat. Inde Robertus & Bernardus in diversa sparsi sunt, nec alter alterius vultum unquam amplius vidit. Robertus in Territorium Bituricense commeavit, quoddam monasterium sui Ordinis invisurus, cumque ibi morantem morbus iterum lacefferet, augurans ultimam luctam instare, Extremam ^{E. 5. 67.} Unctionem & Viaticum accepit, quo etiam singulis diebus, nam triduo supervixit, refectus est. (*) Cum Leodegarius

(*) Extremam Unctionem & Viaticum accepit. Windheim, in dem allgemeinen Kirchenrechte der Protestanten, sagt auf der 231. Seite: Denn es ist zu merken, daß wenn jemand, nachdem er schon zu dem Christenthume getreten war, freyete, so durfte er nicht mehr als eine Frau nehmen. Denen aber, die schon mehr als eine Frau hatten, liesse man sie. Hierauf: Der Apostel Jacobus giebt die Verordnung, daß die Aeltesten die Kranken salben, und über sie bethen sollten. Die Katholicken wollen damit ihre letzte Gelung beweisen. Allein wir sagen: daß dieses Gesetz ein Zeitgesetz sey. Die Ursache des Gesetzes ist die Genesung

Sæcul. XII.
A.C. 1116.

garius Archiepiscopus Bituricensis ad eum venisset, rogavit Præsulem, ut se vita functum in monasterio Font-Ebrardensi sepeliri curaret, quod Archiepiscopus ægre promisit, cum Sancti Viri Corpus in sua Diœcesi servare cuperet. Tandem Robertus, postquam fidei Professionem & confessionem peccatorum primum Presbytero & deinde publice edidit, accusans se de omni culpa etiam minima, cujus sibi ab ætate puerili memoria erat, die Veneris, vigesima quinta Februarii, anno millesimo centesimo decimo sexto, Sancto fine quievit.

Chro. Mal.
leac. p. 318.

§. XXXV.

nesung des Kranken. Jacobus sagt: Das Gebeth des Glaubens wird den Kranken helfen. Diese Ursache hat aufgehört, weil die Wundergabe aufgehört hat; und das Gebeth besreyet izo die Kranken nicht mehr von ihrer Krankheit; daher ist dieses auch nicht nöthig, beybehalten zu werden; denn es würde thöricht seyn, wenn wir einen Gebrauch beybehalten wollten, wovon die Ursachen längst aufgehört haben.

Da haben wir eine Lutherische Auslegung der heiligen Schrift. Windbeim machet nur aus der Genesung des Kranken etwas; die Worte aber: & si in peccatis sit remittentur ei, verschweiget er. Zwo Ursachen zeigt uns der heilicæ Apostel Jacobus an, warum die Priester den Kranken salben